

Újlaki Hangok

www.ujlakitemplom.hu

2013. karácsony

Karácsony Mária szemével

Ha Mária szemével, szempontjából akarjuk nézni a karácsonyi eseményeket, akkor talán érdemes azt megvizsgálnunk, hogy mit gondolhatott, amikor isteni Gyermekeit kezében tartotta, és hogyan fogta fel a körülötte lejátszódó eseményeket. Milyen lehetett

Mária és a gyermek Jézus kapcsolata?

Lukács evangélista természetesen egyszerűséggel írja az édesanyának és gyermekének kapcsolatát. „Mária megszülte fiát, bepólyálta és jászolba fektette.” (Lk 2,7). Nem ír Mária emberi érzelmeiről. Nem tudósít arról, hogy mit érezhetett, amikor kezébe fogta, dédelgette. Arról sem ír, hogy Mária hogyan élte át „Istenszülő”-i szerepét. Nem tudjuk, ezért általában nem is merünk róla beszélni, írni. Csak a legkiválóbb hittudósok és misztikusok mertek vállalkozni arra, hogy Mária gondolataiba belesejtsenek. Ilyen kiemelkedő hittudós és író volt PÁZMÁNY PÉTER, aki az egyik művében

leírja, hogy Mária egyszerre, egy időben élt át anyai érzéseket, és a „szolgálólánynak” a hódolatát, az édesanyai feladatokból származó kötelességtudatot (szoptatás, gyengéd betakargatás) és a hódolatra való belső indítást (tisztelet, imádat, tömjénnel való hódolat). Érzékelteti az emberi kicsiség és az isteni nagyság közötti felfoghatatlan távolságot:

„Hogyan lehet, Uram, hogy ölembé
vegyelek Téged,
ki az egeket bétöltöd?
Mint tápláljalak téged,
ki minden állatokat eledellel tartasz”.

Majd így fejezi be a gondolatsort:

„Efféle sok és mitőlünk gondolhatatlan
ájtatosságok után, végre ölelvén,
csókolván, sírván, örülvén, ölébe vévő
és nagy böcsülettel betakargatá Fiát,
Atyját, Istenét”

(Magyar Karácsony, 1991. 33. old.)

A katolikus megújulás kiemelkedő egyénisége sejteti, hogy mit érezhetett Mária, amikor Jézust kezébe vette. Lehetnek-e nekünk ilyen érzéseink? Ugyanilyen érzéseink biztosan nem, de hasonlók talán igen, hiszen Jézus mihozzánk is egészen közel jöhet, egészen

személyes, baráti kapcsolat jöhet létre közöttünk. Ilyenkor a mi fejünkben is megfordulhat, hogy miként szólítsuk meg őt, mint **Istent, vagy mint közeli társunkat**. Nagyon szépen ír erről a kettős érzésről JÓZSEF ATTILA. A költő *Isten* című versében arról beszél, hogy apró szívének „dadogása” elvész Isten roppant hegyeinek „dobogásában”. Istent olyan végtelen nagy fönségnek képzelem el, hogy méltatlannak érzi magát arra, hogy „zavarja” Őt. Egy másik versében, amelynek az *Istenem* címet adta úgy mutatja be Istent, mint egy hétköznapi embert, egy lovait követő szántóvetőt és a vetéseket őrző csösztet. A költő Isten mellé társulna, hogy Isten lovait

vezesse, vagy, hogy elűzze a varjakat. Az utolsó versszakban pedig egy egészen baráti képpel írja le az emberarcú Istennel való kapcsolatát: Elkérné a pipáját, és mindent hosszan elbeszélne.

A két verset együtt olvasva, hatásait együtt érezve, mi is jobban belesejthetünk abba a misztériumba, hogy a természetfeletti felvette természetünket, közel került hozzánk. Ugyanakkor üzenet értéke is van számunkra. A természetfeletti és a természet közötti határvonalat nem lépjük át jogtalanul, ha Istent közelinek érezzük, ha Vele közvetlenül, mint a barátunkkal beszélünk. Ezt a létbeli, áthidalhatatlannak tűnő különbséget Jézus hidalta át, amikor megszületett Betlehemben. Mária ezt megtapasztalta, és azt üzenheti számunkra, hogy mi se féljünk attól, hogy közel kerüljünk Hozzá, hogy mint anya vagy mint testvér beszéljünk Vele, tudván azt, hogy ez a beszélgetés imádság is egyben.

B F

Rossz a cím

Szent Máté evangéliuma 2. fejezet 1-3. versek

Amikor Heródes király napjaiban Jézus megszületett a júdeai Betlehemben, íme, napkeletről bölcsek érkeztek Jeruzsálembe, és megkérdezték: »Hol van, aki született, a zsidók királya? Mert láttuk csillagát napkeleten¹, és eljöttünk, hogy hódoljunk neki.« Amikor Heródes király meghallotta ezt, megrettent, és vele együtt egész Jeruzsálem.

Hol is keresnék máshol a zsidók újszülött királyát, mint a királyi palotában? A történelemből tudjuk, hogy Heródes a „Nagy” jelzőt nem jó és igazságos uralkodása okán kapta, hanem építkezései miatt. Alattvalói rettegtek tőle, feleségét és fiai közül kettőt megöletett: indokolatlanul féltette tőlük a trónját. De miért rettent meg Jeruzsálem lakossága? Azért, mert ismerték királyukat, jól ismerték véres kezét, ez aztán a betlehemi gyermekgyilkosság idején be is bizonyosodott. Nem jelentett volna

Heródesnek problémát akár a jeruzsálemi csecsemőket is legyilkoltatni.

De a bölcsek tévedtek, rossz volt a cím. A „zsidók újszülött királya” nem a királyi palotában, hanem egy nyomorúságos istállóban született, bölcső helyett jászolba fektették. Hideg lehetett az istállónak használt barlang, a kisdre – Gárdonyi Géza csodálatos verse szerint – csak egy (szarvas)marha lehelt meleget. Honnan is tudhatták volna ezt a bölcsek? Az Isten másképp gondolkozott. A nyomorult

betlehemi istállónak használt barlangban jött a világra a világ ura, királya és megváltója. Szegényesebb környezet már nem is lehetett volna.

Balthazár Zsolt

¹ Pontosan fordítva a görög eredetiből: „Láttuk az ő felkelő csillagát.”

Juhász Gyula: De profundis

A legsötétebb ég alatt,
Isten, Téged találtalak.
A legmélyebb örvény felett,
Uram, én Téged leltelek.

A csillagtalan éjjelen
Egy láng lobog a lelkemen,
Mint reves fában gyöngye fény,
De mégis élet és remény.

Isten némán hozzám hajol,
S engem idéznek valahol.

(1929)

Juhász Gyula
(1883-1937)

Újlaki Hangok az Újlaki Katolikus Plébánia lapja, megjelenik havonta.

Kiadja: Újlaki Sárlos Boldogasszony Plébánia, 1023 Budapest, Bécsi út 32.

Felelős szerkesztő: Dr. Beran Ferenc plébános. Cikkeket, híreket az plebanos@ujlakitemplom.hu címre, vagy a Felhévizi úti postaládába várjuk. **Lapzárta:** minden hónap 20-a.

Minden kedves olvasónknak áldott karácsonyt és boldog új esztendőt kívánunk!